

Inleiding

Wanneer het leven tegen lijkt te zitten, is het de kunst om niet verbitterd te raken. Om niet af te geven op alles en iedereen, maar terug te keren naar jezelf. Om te bedenken welke les je kunt halen uit je verdriet en de pijn. Om stil te staan bij wonderen, ook al zijn ze maar heel klein. Zo is ook dit boek ontstaan. Vanuit heel veel verdriet en frustratie. En vanuit de wijze lessen die ik daarvoor leerde.

Laat dit boek je niet afschrikken vanwege schuldgevoelens die opborrelen of omdat je spijt hebt van dingen die jij misschien eens hebt gezegd of gedaan. Leg het boek niet weg als het confronterend wordt, maar sta ervoor open om verder te lezen en een nieuw perspectief te ontdekken. Sta open om te leren, nieuwe inzichten op te doen en je bewust(er) te worden van de gevoelens rondom dit onderwerp. Zie het als een manier om te groeien als persoon en om je steentje bij te dragen aan het helen van het collectief.

Ik ben ervan overtuigd dat de wereld een betere plek wordt als er meer bewustzijn komt rondom zwanger (willen) worden en (on)vruchtbaarheid.

Neem daarom alles in je op – of je het er nu mee eens bent of eigenlijk niet. Omarm het, alsjeblieft. Er zijn namelijk meer manieren om naar de werkelijkheid te kijken dan alleen die van jou nu.

‘44’

Ik noem mezelf spiritueel, maar absoluut niet zweverig. Ik geloof dat er meer is in dit leven dan wij met ons menselijk verstand kunnen begrijpen, maar ik blijf met beide benen op de grond staan.

Toch stel ik mezelf open. Voor toevalligheden, synchroniciteiten. Voor dingen die wonderlijk genoeg *nét* na elkaar gebeuren. Die op bijzondere wijze steeds terugkomen, en/of naar elkaar verwijzen.

Toen mijn vriend en ik in de zomer van 2022 met elkaar spraken, ging het er steeds vaker over. Die wens. Dat verlangen. We wisten altijd al dat we ooit een gezin wilden vormen met elkaar. Maar tot aan die zomer was dat nog niet zo concreet.

We wilden altijd ‘eerst nog even genieten’, lekker vrij zijn. Doen wat we willen, spontaan naar een feestje gaan. En in elk geval op zondag ongegeneerd brak kunnen zijn, zonder dat we daar iemand mee lastigvielen.

Maar ook wij werden wat ouder en gingen het leven anders bekijken. En hoe vaker we het erover hadden, hoe duidelijker het werd. Die zomer van 2022 zou de laatste zijn zonder kinderen. We waren er klaar voor. We gingen een gezinnetje stichten. En hoe vaker ik ermee bezig was, des te vaker ik het getal ‘4’ voorbij zag komen. En dan vaak als het getal ‘44’. In de tijd op de klok, in series, wanneer ik een podcast op pauze zette, als ik ergens een nummer toegewezen kreeg (om welke reden dan ook), en ga zo maar door.

We waren 4 jaar en 4 maanden samen, toen we besloten ervoor te gaan. Toevallig? Ik denk het niet. Daarom had ik er direct het volste vertrouwen in. Tijdens onze vakantie op Ibiza lieten we de natuur haar gang gaan. Ik had het allemaal uitgedacht: 9 maanden later zou ons kindje geboren worden, net voor de zomer. Geen gedoe met opgezette enkels op snikhete dagen. En al helemaal geen slapeloze nachten door de hoge temperaturen. Die zouden er namelijk al genoeg komen zodra de baby er was.

Ik zou het allemaal wel even fixen: een kindje ter wereld brengen en mijn bedrijf blijven runnen. Ik ben immers een vrouw, en multitasken is wat wij vrouwen doen, toch?!

Het duurde echter langer dan gedacht. Het was helemaal niet in één keer raak, zoals ik had gepland. En dat vond ik niet alleen zelf behoorlijk vervelend. Mijn omgeving zat er blijkbaar ook op te wachten dat ik zwanger zou raken. Ik kreeg steeds vaker opmerkingen en vragen toegespeeld, waar ik letterlijk niets mee kon.

“Wanneer gaan jullie aan kinderen beginnen?”, “En wanneer jij, Don?”, “Je moet gewoon kinderen nemen, want dan...” En “Willen jullie dan geen kinderen?”.

We zijn al begonnen. Ik weet niet wanneer het mij mag overkomen. Kinderen ‘neem’ je niet, die krijg je – als je mazzel hebt. En ja, natuurlijk willen wij wel kinderen. Maar iets willen en iets krijgen zijn nog altijd twee dingen die los staan van elkaar.

Mijn vriend daarentegen, is de geduldige van ons twee. Een mooie eigenschap, geduld. Ik heb hem helaas niet toebedeeld gekregen, maar verschil moet er wezen. En laten we eerlijk zijn: hij was ook niet degene die 9 maanden een kindje moest dragen en